

Búrliwák a netykawka Sarah MacLean

*Ako dokonať pomstu, keď sa do hry pletie
srdce krásnej dámy?*

*Búrlivák
a netykavka
Sarah MacLean*

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Sarah MacLean
WICKED AND THE WALLFLOWER

Copyright © 2018 by Sarah Trabucchi
Published by arrangement with William Morrow,
an imprint of HarperCollins Publishers.

All rights reserved

Translation © 2020 by Miriam Ghaniová

Cover design © 2020 by Matej Rudinský

Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7075-6

*Venujem svojmu otcovi,
ktorý prvý počul moje príbehy
o kriminálnych lordoch z Covent Garden
a ktorý sa s nimi nikdy nestretol.*

*Grazie mille, Papá.
Ti voglio tanto bene.*

Prolog

Minulosť

*T*í traja mali niečo spoločné, a pritom o tom vôbec netušili: trsy slamy aj hodváb a oceľ. Nedalo sa to oddeliť, ani v tom prípade nie, ak na tom trval osud.

Bratia prišli na svet v ten istý deň, v rovnakú hodinu aj minútu, ale iným ženám. Ctenej kurtizáne. Krajčírke. Vdove po vojakovi. Narodili sa v ten istý deň, v rovnakú hodinu aj minútu jedinému mužovi.

Ich otec bol arogantný vojvoda s krutým osudom, čo bez váhania okolo seba metal zlosť, hromy aj blesky. Osud mu však vzal jediná vec, ktorú si za peniaze a moc nemohol kúpiť – dediča.

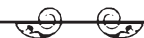
To, čo zasial v marci, bol len príslub zrady a pomsty, nie šťastia. Otec splodil svojich synov, ktorí si nikdy neboli blízki. V ten istý deň, v rovnakú hodinu aj minútu sa však narodilo i štvrté dieťa štvrtej žene. Vojvodkyni. Pri tomto narodení, celkom legitímnom, bol vojvoda prítomný, lebo vedel, že toto dieťa by mohlo byť jeho dedičom a jedinou nádejou.

Lenže sa narodila dcéra.

Od prvého nádychu im všetkým kradla šťastie a bola rovnako silná už v detstve, ako mala byť v dospelosti. Jej príbeh je však už z iného súdka.

Naše rozprávanie sa začína chlapcami.

Prvá kapitola

Prítomnosť

Máj 1837

*D*iabol stál pred domom Marwickovcov v tmavom tieni brečtana, čo bol rovnaký kríženec ako on sám.

Vnútri za oknom v bálovej sále blikali sviečky a osvecovali davy ľudí – aristokratov a zbohatlíkov, ktorí sa premieľali sem a tam. Diablovi pripomínali príliv Temže, meniaci farbu aj zápach.

Telá ako bez tváří – muži v tmavých formálnych oblekoch a ženy žiariace v hodvábe a saténe kráčali vedľa seba a naťahovali krky, ovievali sa vejármi, klebetili a špekulovali o všeličom. Možno aj o tom, čo viselo vo vzduchu.

A uprostred toho všetkého sa nachádzal muž, ktorého chcel zúfalo vidieť. Pustovník, vojvoda z Marwicku, medzi nimi nečakane zažiaril. Titul mal odvtedy, čo mu zomrel otec. Odkedy zomrel ich otec.

Nie otec. Ten, kto ho splodil.

Nový vojvoda, mladý a krásny, sa objavil ako hviezda na nebi. Bol o hlavu vyšší ako zvyšok zhromaždenia, mal upravené vlasy, kamennú tvár a jantárové oči po vojvodovi Marwickovi, ktoré sa dedili z generácie na generáciu. Vyzeral zdatný a slobodný, ako sa patrilo na správneho aristokrata.

Smotánka mu však neverila.

Diabol si vedel domyslieť, čo sa o ňom šepká v bálovej sále.
Prečo by mal taký prominentný muž žiť ako pustovník?
Nie je to jedno, ak je vojvoda?
Myslíte si, že tie reči sú pravdivé?
Prečo vôbec prišiel do mesta?
Záleží na tom, ak je vojvoda?
Čo ak je naozaj šialený, ako sa povára?
Je to podstatné, ak je vojvoda?

To bolo posledné, čo si Diabol pomyslel v tme.

Pred dvadsiatimi rokmi všetci traja bratia stáli bok po boku a uzavreli zmluvu. A hoci sa odvtedy veľa prihodilo, jedna vec zostala nemenná: nikto sa neodvážil porušiť dohodu s Diablom.

Hrozil by mu za to trest.

Teraz Diabol trpezlivo čakal v záhrade londýnskeho sídla niekoľkých generácií vojvodov z Marwicku na príchod tretieho brata. Uplynulo už niekoľko desaťročí, odkedy s bratom Whitom, známimi pod prezývkou Tvrdé hánky, v Londýne vymetali všetky kúty a videli vojvodu z Marwicku. Od jeho odchodu z rodinného sídla uprostred noci, keď za sebou zanechal tajomstvá aj hriechy, aby si vybudoval nové, prešli desaťročia.

Pred štrnástimi dňami prišli pozvánky do tých najextravagantnejších domov v Londýne, tých najváženejších z vážených. Do sídla Marwickovcov zasa napochodovali sluhy vyzbrojení po zuby prachovkami a voskami, žehličkami a ventilátormi. Pred týždňom doručili debny so sviečkami a s oblečením, so zemiakmi a s portským aj niekoľko tuctov stoličiek do veľkej bálovej sály Marwickovcov, na ktorých teraz sedeli v drahých šatách tie najurodzenejšie dámy.

Nedávno sa o tom zmienili aj noviny *News of London*, na štvrtej strane výrazný titulok hlásal: Záhľadný Marwick sa bude ženiť?

Diabol opatrne poskladal noviny a nechal ich na Whitovom stole. Nasledujúce ráno našiel na svojom pracovnom mieste titulok rozrezaný nožom, ktorý zostal zapichnutý v dreve.

Takže bolo rozhodnuté.

Ich brat, vojvoda, sa vrátil bez varovania na miesto určené tým najlepším ľuďom a pritom plné tých najhorších z nich, na majetok, ktorý získal vo chvíli, keď zdedil aj titul, do mesta, ktoré patrilo im a v ktorom chcel teraz prejaviť svoju nenásytnosť.

Nenásytnosť na tomto mieste, na tomto majetku však bola zakázaná.

Preto Diabol len čakal a všetko sledoval.

Po dlhých minútach sa zrazu vzduch zmenil a po jeho boku sa objavil Whit, tichý a vážny ako vojak. Bolo to vhodné prirovnanie, lebo naozaj hrozila blížiac sa vojna.

„Ideš práve včas,“ prehodil Diabol.

Ozvalo sa zašomranie.

„Vojvoda si vraj hľadá nevestu?“

Nastalo ticho.

„A chce dediča?“

Znova ticho. Nijaký výbuch zlosti a hnevu.

Diabol sledoval svojho nevlastného brata, grófa Marwicka, ako prechádza pomedzi dav a mieri na vzdialený koniec bálovej sály, odkiaľ viedla tmavá chodba hlbšie do domu. Prikývol. „Ukončíme to, skôr ako sa to začne.“ Zovrel ebe novú palicu so striebornou levou hlavou namiesto držadla, lesklú od chytania, ktorá mu sadla dokonale do ruky. „Vojdeme dnu a hneď odídeme von, len narobíme rozruch, aby nás nemohol sledovať.“

Whit prikývol, ale nepovedal nahlas, čo si obaja mysleli: muž z Londýna menom Robert, vojvoda z Marwicku, chlapec, ktorého kedysi poznali ako Ewana, je skôr zviera ako

aristokrat a jediný muž, ktorému sa takmer podarilo premôcť ich. To bolo ešte predtým, ako sa Diabol a Whit stali Tvrdými hánkami, kráľmi Covent Garden a naučili sa ovládať zbrane s takou presnosťou, aby mohli uskutočniť svoje hrozby.

Dnes večer mu ukážu, že Londýn je ich teritórium, a prínúti ho vrátiť sa na vidiek. Stačilo naplánovať, ako sa dostanú dnu a trochu ho postrašia – pripomenú mu sľub, ktorý si dali kedysi dávno.

Vojvoda z Marwicku nikdy nespodí nijakých dedičov.

„Dobre,“ zašomral Whit chrapľavým hlasom.

„Dobre,“ zopakoval Diabol a obaja nehučne vykročili v tieni pod dlhým balkónom, lebo vedeli, že musia konať rýchlo a nesmie ich nikto zazrieť.

Diabol graciózne preskočil balustrádu na balkóne a ticho pristál v tme. Whit ho nasledoval. Došli sa až k dverám s vedomím, že zimná záhrada bude zatvorená a hostia sa tam nedostanú, a preto pre nich predstavovala dokonalý vstup do domu. Bratia mali formálne oblečenie, v ktorom ľahko splynú s davom, kým nenájdu vojvodu a nevykonajú to, čo majú v úmysle.

Marwick nebude prvý ani posledný aristokrat, ktorý zakúsi ich trest. Diabol s Whitom to nikomu nepriali viac ako jemu.

Diabol ledva stihol stisnúť kľučku na dverách, ktorá pod jeho dotykom povolila. Hneď ju však pustil a cúvol do tieňa. V tej chvíli sa cez balustrádu nehučne prehupol aj Whit.

A vtedy sa objavilo to dievča.

Rýchlo za sebou zatvorilo dvere a pritislo sa k nim chrbtom, ako keby chcelo zabrániť niekomu v prenasledovaní.

Diabol si pomyslel – čo bolo čudné –, že by to azda dokázalo aj silou vôle.

Dievčina bola napätá, oprela sa o dvere hlavou, dlhú šiju mala v mesačnom svite bledú. Hruď sa jej rýchlo dvíhala

a klesala, ruku v rukavičke si položila na srdce, ako keby sa chcela upokojiť. Jej pohyby boli trochu nepraktické, ale prirodzené – netušila, že ju ktosi sleduje. Nevedela, že nie je sama.

Látka jej šiat sa leskla v mesačnom svetle, ale Diabol nerozoznal ich farbu. Možno modré? Alebo zelené? Na niektorých miestach boli tmavšie.

Mesačné svetlo. Akoby sa doň ponorila.

Podišla ku kamennej balustráde a Diablovej na chvíľu napadlo, že ju v mesačnom svite uvidí lepšie.

Vtom začul spev slávika, no bol to Whit. Pripomenul mu ich plán, s ktorým toto dievča nemalo nič spoločné. Práve naopak, čiastočne im v ňom bránilo.

Dievčina nevedela, že v skutočnosti to nie je vták. Obrátila tvár k oblohe a oprela sa o železné zábradlie. Zhlboka vydýchla a uvoľnila plec.

Dohnali ju až sem.

Diabol sa cítil nepríjemné pri predstave, že bez zábran vyšla do tmavej zimnej záhrady a odtiaľ na balkón, kde na ňu striehol muž, ktorý mohol byť horší ako ktokoľvek vnútri. Náhle sa rozosmiala, znelo to ako výstrel do tmy. Diabol stúhol, svaly na rukách sa mu napli a silnejšie zovrel strieborné držiadlo na palici.

Stálo ho veľa námahy, aby sa k nej nepriblížil. Uvedomil si, že na túto chvíľu čakal už roky, tak dlho, že si už ani nepamätal časy, keď ešte nebol pripravený bojovať so svojím bratom.

Nedovolí pedsa, aby mu v tom teraz zabránila nejaká žena. Ani sa na ňu poriadne nepozrel, no na druhej strane mal pocit, že nemôže od nej odtrhnúť zrak.

„Ktosi im musí pedsa odhaliť, akí sú hrozní,“ prehovorila k oblohe. „Niektorí by mal ísť rovno k Amande Fairfaxovej a povedať jej, že nikto neverí, že jej znamienko krásy je skutočné. A ktosi by mohol lordovi Haginovi vysvetliť, že parfum neprekryje smrad a mal by sa radšej okúpať.“

A ja by som rada pripomenula Jaredovi časy, keď sa prvý vrhal do rybníka pri vidieckom dome mojej matky a musel sa spoliehať na moju ochotu, že mu prinesiem suché šaty, aby ho nikto nevidel.“

Odmlčala sa a Diabol mal čas premýšľať, či sa rozpráva s niekým, koho on nevidí.

Po chvíli pokračovala ďalej: „A prečo Natasha musí byť taká odporná?“

„To je najlepšie, čo viete?“

Tými slovami šokoval sám seba, veď teraz nebol čas trkovať s niekým na balkóne.

Whita prekvapil ešte viac, lebo sa ozvalo výraznejšie trilkovanie slávika.

Najviac však vydesil tú dievčinu.

Prekvapene vykrikla, obrátila sa k nemu a pritisla si ruku na živôtik. Akej farby je? V mesačnom svetle sa stále menil, takže to nevedel rozoznať.

Zaklonila hlavu a zakričala do tieňa: „Kto je tam?“

„Myslel som si, že sa rozprávate s búrkou.“

Dievča prižmúriло oči. „Zhovárala som sa sama so sebou.“

„A neviete si nájsť nič lepšie ako urážať Natashu?“

Urobila krok k nemu, potom si to asi rozmyslela a zastala. „Ako by ste opisali Natashu Corkwoodovú?“

„Nepoznám ju, neviem. Tuším ste však spochybnili jej povest' alebo iné vlastnosti, asi to teda nebude dobrá osoba.“

Dievčina sa na chvíľu zahľadela do tieňa, na bod kdesi za jeho ľavým plecom. „Kto ste?“

„To je jedno.“

„Stojíte na tmavom balkóne pred prázdnu zimnou záhradou v dome vojvodu z Marwicku, a preto sa mi zdá, že to môže byť veľmi dôležité.“

„A vy ste podľa toho, čo ste tu predviedli, nezvyčajná žena.“

Zasmiala sa nečakane hlasno, čím oboch prekvapila. Potom pokrútila hlavou. „Len málo ľudí by s vami súhlasilo.“

„Nemám záujem o názory iných.“

„V takom prípade nepatríte medzi smotánku,“ prehodila sucho, „lebo názory ostatných sa u nej cenia nad zlato. Všetci sa starajú o všetkých.“

Dopekla, kto to je?

„Prečo ste sa vytratili do zimnej záhrady?“

Zažmurkala. „Ako viete, že je to zimná záhrada?“

„Je v mojej náplni vedieť čo najviac.“

„Aj o domoch, čo vám nepatria?“

Tento dom bol kedysi takmer môj. Nahlas však nič nepovedal. „Túto záhradu nikto nevyužíva. Prečo práve vy?“

Lahostajne mykla plec a spustila ho nadol.

Teraz sa zamračil on. „Mali ste sa tu stretnúť s nejakým mužom?“

Vytreštila oči. „Prosím?“

„Tmavé balkóny sú na to najvhodnejšie.“

„To som netušila.“

„O balkónoch? Alebo o stretnutiach?“ Niežebý mu na tom záležalo.

„Ani jedno, pravdupovediac.“

S jej odpoveďou zjavne nebol spokojný.

Ona však pokračovala: „Uveríte, že mám rada zimné záhrady?“

„Nie,“ odvetil. „Mimochodom, zimná záhrada je zatvorená.“

Zaklonila hlavu. „Naozaj?“

„Väčšina ľudí vie, že tmavé miestnosti sú zatvorené.“

Mávla rukou. „Nie som veľmi inteligentná.“ Ani tomu však neveril. „Mohla by som sa vás opýtať to isté, viete?“

„Čo?“ Nepáčilo sa mu, akým smerom sa uberá rozhovor, približoval sa totiž k nemu.

„Prišli ste sem na nejaké stretnutie?“

Na okamih si predstavil stretnutie, ktoré by sa mohlo uskutočniť na tomto tmavom balkóne uprostred horúceho leta. A čo by mohol s ňou robiť, kým polovica Londýna tancovala a klebetila.

Alebo čo by jej chcel spraviť on.

Vybavil si, ako by ju zdvihol na kamennú balustrádu a ohmatal jej pokožku, ochutnal jej vôňu, počúval stony. Vzdychala by alebo vykrikla?

Stuhol. Táto žena s obyčajnou tvárou a nezaujímavou postavou, ktorá sa rozprávala sama so sebou, nebola z tých, s ktorými si Diabol zvyčajne niečo predstavoval. Čo sa to s ním deje?

„Vaše mlčanie beriem ako súhlas. Prišli ste sem na stretnutie, pane.“ Začala od neho odstupovať po balkóne.

Nechal ju.

Po chvíli však na ňu zavolať. „Ja tu predsa nemám nijaké stretnutie.“

Opäť sa ozval spev slávika, rýchlejší a hlasnejší ako predtým. Otravný Whit!

„Tak prečo ste tu?“ opýtala sa.

„Asi z rovnakého dôvodu ako vy.“

Uškrnula sa. „Nemôžem uveriť, že ste starý mládenec, ktorého na takýto balkón vyštvali takzvaní priatelia, čo si z neho robia posmech.“

Mal pravdu. Ktosi ju sem vyhnať. „Musím súhlasiť, nepodobá sa to na mňa.“

Oprela sa o balustrádu. „Vyjdite na svetlo.“

„Nemôžem.“

„Prečo?“

„Veď by som tu vôbec nemal byť.“

Trochu pokrčila plecami. „Ani ja.“

„Vy by ste nemali byť na tomto balkóne a ja by som nemal byť v tomto dome.“

Otvorila ústa. „Kto ste?“

Nevšimal si jej otázku. „Prečo o sebe tvrdíte, že ste stará dievka?“ Niežeby ho to zaujímalo.

„Hm, pretože nie som vydatá.“

Musel sa usmiať. „Zaslúžil som si to.“

„Otec by vám na tú otázku odpovedal presnejšie.“

„Kto je váš otec?“

„A kto je váš?“

Bože, aká zanovitá žena. „Nemám otca.“

„Každý predsa má otca,“ nedala sa.

„Môjho však nikto netúži spoznať,“ povedal pokojne, hoci sa tak vôbec necítil. „Vráťme sa na začiatok: prečo ste stará dievka?“

„Nikto sa nechce so mnou oženiť.“

„Prečo?“

Vzápätí spustila: „Nie...“ Odmlčala sa a rozhodila ruky. Za jej odpoveď by dal všetko. „Nie som dosť dobrá.“

Nepripadala mu vôbec stará.

„Som jednoduchá.“

To mu napadlo tiež, ale podľa neho vôbec nebola jednoduchá. Nie, naozaj. Možno skôr naopak.

„Som nezaujímovaná.“

Ani to určite nebola pravda.

„Ohrdol ma jeden vojvoda.“

Nebola to celkom pravda. „A umyl si nad vami ruky?“

„Hej,“ zatiahla. „Vlastne nikdy nemal záujem oženiť sa so mnou.“

„Prečo?“

„Bol zaľúbený do inej ženy.“

„Škoda.“

Odvrátila sa a zahľadela sa na oblohu. „Nie pre ňu.“

Diabol sa nikdy v živote netúžil k nikomu viac priblížiť. Napriek tomu zostal v tieni a tlačil sa k stene, odkiaľ ju sle-

doval. „Ak sa teda nevíete z nejakých dôvodov vydať, prečo tu podaromnici strácate čas?“

Trochu sa zasmiala, znelo to príjemne. „Väčšinou nevíete, pane? Nevydatá žena by mala tráviť čo najviac času so slobodnými pánmi.“

„Aha, takže ste sa nevzdali predstavy manžela.“

„Nádej je nekonečná,“ zašomrala.

Takmer sa zasmial, ako sucho to predniesla. „A to znamená?“

„Je to zložité. Moja matka má na každého, čo by mi dvoril, vysoké nároky.“

„Napríklad?“

„Napríklad na tlkot srdca.“

Chrapľavo sa na tom zasmial. „Pri takých vysokých nárokoch neprekvapuje, že máte isté problémy.“

Uškrnula sa a vo svetle mesiaca sa jej zaleskli biele zuby. „Viem, je zvláštne, že vojvoda z Marwicku sa na mňa rovno nevrhol.“

V tej chvíli mu pripomenula jeho plány. „Vy sa usilujete o Marwicka?“

Len cez moju mŕtvolu.

Mávla rukou. „Skôr moja matka, ale aj zvyšok matiek v Londýne.“

„Povráva sa, že je šialený,“ zdôraznil Diabol.

„Iba preto, že si nevedia predstaviť, prečo sa niekto rozhodol žiť na okraji spoločnosti. Vraj je pustovník.“

Marwick sa naozaj pohyboval na okraji spoločnosti, lebo si už dávno sľúbil, že v nej nebude žiť. Diabol to však nepovedal nahlas, namiesto toho dodal: „Veď sa naňho takmer nepozreli.“

Uškrnula sa. „Vedia, aký má titul, pane. A je krásny ako sám čert. Aj vojvoda pustovník môže mať svoju vojvodkyňu.“

„To je hlúposť.“

„Tak to chodí v manželstve.“ Odmlčala sa. „Vlastne je to jedno, ja oňho aj tak nestojím.“

„Prečo nie?“ Niežeby mu na tom záležalo.

„Vojvodovia ma nepritahujú.“

Dopekla, prečo nie?

Nevyslovil to nahlas, ale napriek tomu sa vyjadrila, ako keby bola v miestnosti plnej žien pri čaji. „Kedysi som si myslela, že možno,“ povedala skôr sebe ako jemu. „A potom...“ pokrčila plecami. „Neviem, čo sa stalo. Asi sa udialo veľa iných vecí. Prostých, nezaujímavých, starla som, ostýchavo sedela bokom a postupne sa zo mňa stala stará dievka.“ Sama sa na tom zasmiala. „Predpokladám, že som sa asi nemala okúňať, ale radšej myslieť na to, že si mám nájsť manžela, mala som byť aktívnejšia, no nestalo sa.“

„A čo teraz?“

„Teraz,“ zopakovala rezignovane, „moja matka mi hľadá niekoho naozaj bohatého a silného.“

„A čo chcete vy?“

Whit ďalej vyspevoval v tme ako slávik a ona odvetila: „To sa ma zatiaľ ešte nikto neopýtal.“

„Aha,“ prehodil, hoci vedel, že by nemal. Uvedomoval si, že by mal nechať toto dievča na balkóne napospas jeho budúcnosti.

„Ja...“ Pozrela sa k domu na tmavú zimnú záhradu a chodbu za ňou, na žiariacu bállovú sálu. „Kiežby som bola zasa súčasťou spoločnosti.“

„Zasa?“

„Boli časy...“ začala, no potom sa odmlčala a pokrútila hlavou. „To je jedno. Máte určite na práci aj dôležitejšie veci.“

„Mám, ale nemôžem ich robiť, kým ste tu, slečna, a okrem toho by som vám rád pomohol vyriešiť váš problém.“

Usmiala sa. „Ste celkom zábavný.“

„Nikto v celom mojom okolí by s vami nesúhlasil.“

Usmiala sa ešte širšie. „Nemám záujem o názory ostatných.“

„Tomu ani na sekundu neverím,“ poznamenal.

Mávla rukou. „Boli časy, keď som bola súčasťou spoločnosti. Bola som priamo uprostred diania a neuveriteľne obľúbená. Všetci sa chceli so mnou zoznámiť.“

„A čo sa stalo potom?“

Znova rozhodila ruky, to gesto mu začínalo byť už známe. „Neviem.“

Zdvihol obočie. „Neviete, prečo ste zostali na ocot?“

„Nie,“ prikývla a na tvári sa jej zračili zmätok aj smútok. „Nikdy som nebola netýkavka, až jedného dňa...“ uškrnula sa, „som sa ocitla kdesi na okraji. Prečo ste sa ma opýtali, čo vlastne chcem ja?“

Bola osamelá. Diabol dobre vedel, že je úplne osamelá. „Túžite sa dostať späť medzi nich.“

Bezmocne sa zasmiala. „Nikto sa nedostane späť. Nie v takom veku ako ja.“

Prikývol. „Teda máte záujem o vojvodu.“

„To je matkin sen.“

„A čo vy?“

„Ja sa mienim len dostať späť do spoločnosti.“ Whit sa znova ozval slávičím hlasom a dievča sa pozrelo cez plece. „Aký vytrvalý slávik.“

„Hnevá sa.“

Naklonila zvedavo hlavu, ale keď jej to nevysvetlil, opýtala sa: „Poviete mi, kto ste?“

„Nie.“

Prikývla. „Asi to tak bude najlepšie. Ja som iba vyšla na chvíľu von, aby som si tu užila tichú samotu a nepočúvala tie hlúpe komentáre.“ Ukázala na svetlo v sále. „Mala by som ísť a nájsť si iný vhodnejší úkryt, aby ste sa mohli venovať svojej práci.“